

berettiget Krav paa at faa deres Stedstillæg forhøjet, og fordi jeg finder, at man ved Gennemførelsen af disse Regler om Stedstillæg vil skabe betydelig større Muligheder for at fordele Stedstillæget paa rette Maade mellem By og Land og mellem Byerne indbyrdes.

Jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget paa det bedste til velvillig Behandling her i Tinget.

Ejsing: Mit Parti er ikke særlig godt orienteret i dette Spørgsmaal, da vi har stillet os paa det Standpunkt under de nuværende Forhold ikke at ville gaa med til en yderligere Forhøjelse af det Stedstillæg og Konjunkturtillæg, som Tjenestemændene har, især da vi mener, at Priserne for Tiden er nedadgaaende, saa at man ikke kan vente, at det høje Prisniveau vil holde sig. Jeg siger ikke noget til, at vi er holdt udenfor disse Forhandlinger — det er jo naturligt nok, vi har maaske selv stillet os udenfor —, men vi har ikke kunnet undgaa at mærke den Iver, hvormed Tjenestemændene har grebet ind i Forhandlingerne. Det synes os, at de har grebet for stærkt ind. De har en Forhandlingsret, men vi ønsker at hævde, at de har nok en Forhandlingsret, men ikke en Bestemmelsesret, og jeg tror, det vilde være godt, om de vilde huske det, baade for Rigsdagens Skyld, for Landets Skyld og for deres egen Skyld. Der foreligger et Bilag, hvori Tjenestemændene foranlediget ved de i Rigsdagen førte Forhandlinger udtaler, at de skal ikke have noget imod en Forandring i de foreslaaede Stedstillægforhøjelser, disse Forhøjelser, hvorved man under os ude paa Landet — jeg tror, det er 21 Kr. i Stedstillæg, det er jo ikke just nogen glubsk Forhøjelse. Jeg ved ikke, om dette Svar er foranlediget af den højtærede Minister, eller det er Tjenestemændene selv, der har fundet paa det, men det synes mig ret ubegribeligt, at Tjenestemændene kan mene, at deres Forhandlingsret giver dem Ret til at gribe ind endogsaa i saadanne Enkeltheder.

Det er blevet fremhævet, at det er godt, at der er opnaaet Enighed med Tjenestemændene. Men at man skal forhandle med dem om Enkelthederne, var der dog vist aldrig nogen, der havde tænkt sig, den Gang man gav dem denne Forhandlingsret, og jeg synes, at naar det gaar saa vidt, som jeg skønner, det er gaaet i disse Dage, foreligger der noget af et Overgreb fra Tjenestemændenes Side. Det ser næsten ud, som om Tjenestemændenes Organisationer ønsker at etablere sig som Bedriftsraad —

Bedriftsraad har vi jo ikke megen Kærlighed til —, og særlig synes de at ville agere Bedriftsraad med Hensyn til Lønspørgsmaalene. For Resten tror jeg ogsaa, at de søger at gribe ind paa andre Maader. Naar vor Stilling er blevet saa skarp og bestemt imod disse Forslag, som den — det indrømmer jeg — er blevet nu til sidst, er det først og fremmest af Hensyn til den finansielle Situation, men vor Stilling er ogsaa i høj Grad blevet dikteret af den Maade, hvorpaa vi synes Tjenestemændene har søgt at paavirke Forhandlingerne her i Rigsdagen. Skal dette Diktat fra Tjenestemændenes Side fortsættes, vil det medføre, at vore Statsvirksomheder kommer ind i en skæv Gænge, det føler jeg mig overbevist om. Den højtærede Trafikminister vil komme til at mærke det paa sit Budget; der er jo allerede en Nedgang, og jeg tror, det vil vise sig, at denne Nedgang bliver større. Af Folketingets Forhandlinger i Forgaars Aftes fremgaar det, at Tjenestemændene og Medlemmer af Folketinget endogsaa har udarbejdet Forslag, som de ønskede sat under Debat i Folketinget, hvilket jeg synes er at komme lidt langt ud. Jeg maa dog indrømme, at den højtærede Finansminister erklærede: Ja, jeg kender ikke noget til disse Forhandlinger, jeg kan ikke udtale mig derom. Skal Forhandlingsretten bruges saaledes, som den er praktiseret i denne Tid, saa er Rigsdagen helt overflødig i Lønspørgsmaal. Og det er dog vist ikke Meningen. Det er der vist heller ingen af os, der vil anse for heldigt, saa meget mere som jeg frygter for, at dette Eksempel kan have ret uheldige Følger ude i Landet. En Forhandlingsret med Administrationen er vi villige til at anerkende, men ikke en Forhandlingsret med de enkelte Rigsdagsmænd. At man søger at paavirke dem, er en Ting for sig, men naar det bliver saadan, at man har en Fornemmelse af, at det sker med Trusler, maa jeg fra det Standpunkt, jeg indtager, paatale saadanne — for at bruge et Udtryk, jeg benyttede før — Overgreb fra Tjenestemændenes Side.

Om selve Lovforslaget skal jeg ikke udtale mig, vi agter jo at stemme imod Lovforslaget.

P. J. Pedersen: Da dette høje Ting for nylig behandlede Lovforslaget om Forandring i Tjenestemændenes Lønforhold, var der i Tinget et Flertal for, at der burde ydes Tjenestemændene visse Lønforhøjelser, repræsenterede ved Summer paa 7 Mill. Kr. og 2,6 Mill. Kr., altsaa tilsammen mellem 9 og 10 Mill. Kr. Der skete imidlertid den Mær